Wahhest illus, römus, känna,
Wahhest wöitleb ilma:
Suid, kewwadid ja talwed
Täitwad süggise so salwed.

Armas, Jummal, aita issi
Aega kalliks piddada,
Wanno, nori, pissokesst
Selle peale möttelda,
Mis head aasta öppetab,
Aeg tend pea löppetab.

Kuida sa pühhapäwa pühhitsed?

Külmas pöhja merres Islandi-sare peal astus üks reisija pühhapä hommiko ühhe waese urtsiko sisse. Muist perrekonda olli kirriko läinud, muist hakkasid koddo Jummala tenistust piddama. Need laulsid, luggesid jutlust ja piddasid palwed öiete kirriko seädust möda. Wanna kotpimme 85 aastane issa olli sängis maas, kelle kahwatanud palless Jummala sanna kuulmisse röörn otse silma nähtawalt väljapaistis. Wöeras reisija jäi ka waggases kulatama ja piddas seäl urtsikus likuwa süddamega kirriko-aega.

Märka oh innimenne, ja anna teistele, kes ei wötta egga möista luggeda, ka sedda märgata, kui kallis pühhapäwa pühhitseminne, kirrikus käiminne ja kirriko-aia piddaminne on. Sa ellad önnistud maal, olled jo wannematte wannemattest ristikoggodusse rohkema kui rohke öppetusse sees sündinud ja ülleskaswanud, ja ommeti so hulkas on neid weel küllalt, kes ei möista, ei märka egga tahhagi pühhapäwa pühhitseda, mis sind ennast wöiks pühhitseda, siin aialikkult ja seal iggaweste önsaks tehha.

Iggatse Jummala sanna öppetust.

Ühhe waese, hilja pöörnud Neegri käest küssiti, kas temmal omma pitka haigusse aial ka middagi pudust olnud. „Ei, kostis ta; ei ihholikko toidusse polest mitte, agga kül hinge üllespiddamisse pärrast kannatasin paljo, sest ma ei sanud sel aial kirriko. No hing on ärranälgind omma armast Önnisteggijat

Ma-rahwa Kalender 1849, lk. 30